

(Priloga Vrtcu.)

Št. 7. Ljubljana, dné 1. julija 1907. XV. tečaj.

Pesem uboge sirote.

Od praga do praga
in kamor že grem,
napoti sem tujcem
in rodnim ljudem.

Ah, gorke ljubezni
ne najdem nikjer,
naj vzprejme kjerkoli
me tožni večer.

Nad gore se vzpenja
večerno nebo,
in solza bolestna
mi sili v oko.

Od praga do praga
in kamor že grem,
napoti sem tujcem
in rodnim ljudem.

Semjonov.

V višave . . .

Ah, kako bi zletel rad
gor v višave jasne,
pa bi gledal na poljane,
na dobrane krasne.

Pa bi vso zemljico zrl
kakor solnce zlato,
ko opoldne nam obseva
zelen hrib in trato.

Pa pri solnčecu bi bil,
ej, v višavah jasnih,
pa bi gledal zemljico
v solnčnih žarkih krasnih . . .

Zvonimir.

Kakšne otroke ima rada Marija.

VII. Dobra mati si menda nobene reči bolj ne želi pri hiši kot ljubega miru in **medsebojnega sporazumljenja**. Torej je vsaki materi, ki ima več otrok, posebno všeč, če se bratci in sestre ljubijo med seboj. Kako je pač srečna družinica, kjer so vsi otroci enega duha in enega srca? Kako prisrčna je njih vzajemnost pri igranju — eden je veselejši mimo drugega, vsak podpira skupno radovanje; kako prijetno jih je gledati pri delu — ljubeznivo podpirajo drug drugega, postrežljivo delajo drug za drugega; kako ganljivo je njih sočutje — skupno se veselé, ako je katerega izmed njih zadela kaka posebna sreča; skupno pa tudi žalujejo, ako se mu pripeti kaj žalega, — kako pretresljivo je njih žalovanje, če je katerega izmed njih bridka smrt nenadno preselila v večnost, s kako detinsko ljubeznijo se ga spominjajo v molitvah, s kako vnemo obiskujejo in venčajo njegov grob . . .

Obratno bi pa mati nikakor ne mogla biti vesela svojih otrok, naj bi bili še tako dobri in vrli, ako bi se prepirali in kregali med seboj ali se morda celo sovražili. Zato modra mati že takoj v začetku izkuša zatreti vsako nasprotstvo, ki se pokaže med otroci, ter po svoji moči dela na to, da bi ljubezen vladala med njimi.

Prav tako bi tudi naša nebeška Mati ne mogla biti vesela svojih otrok, ko bi bili drug drugemu nevoščljivi, nasprotni, sovražni . . . Z veseljem in zadovoljnostjo pa se iz nebes ozira na one svoje blage sinove in hčere, ki so dobrega in usmiljenega srca pa radodarnih rok ter odkritosrčno ljubijo svojega bližnjega. Jezus Kristus je med vsemi nauki in opomini najbolj poudarjal nauk o ljubezni do bližnjega. Kar naravnost je rekel: „Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako se ljubite med seboj.“ Tudi njegova presveta Mati ne more drugače govoriti in tudi ona svari in opominja: „Na tem bodo vsi spoznali, da ste res moji ljubi otroci, ako vestno in natančno izpolnujete zapoved krščanske ljubezni.“

Zopet ste izvedeli prelep pomoček, kako si lahko zagotovite ljubezen svoje nebeške Matere. Začnite si torej takoj vest izpraševati, kako ste do zdaj izvrševali krščansko ljubezen do svojega bližnjega v mislih, besedah in delih in kako hočete v tej reči zaprihodnje popravljati svoje napake.

* * *

Prvi Marijin sin, ki mu je dal Jezus Kristus sam — umirajoč na križu — ta prečastni naslov, **sv. evangelist Janez**, je v veliki popolnosti izpolnjeval ta nauk, ki sem vam ga danes razložil. Še v svoji sivi starosti je ta apostolski vzornik vseh Marijinih otrok vedno ponavljal: „Otročiči, ljubite se med seboj!“

Eden najljubeznivejših in najbolj gorečih Marijinih sinov je bil **sv. Frančišek Saleški**. Le prečitajte popis njegovega življenja,*) pa se boste prepričali sami. Tukaj vas le opozorim na to, kako se je ta goreči častilec Marijin odlikoval tudi v ljubezni do bližnjega. Začelo se je v domači hiši: pristrčna je bila njegova bratska ljubezen. Izmed treh bratov je posebno ljubil enako mislečega Ljudovika. Njegov drugi brat Janez pa ni imel tako prikupnih čednosti; a prav zato se je svetnik še posebno trudil, da bi mu ustrezal v vseh rečeh ter tako ohranil neizkaljeni domači mir. Če so si kdaj bratje kaj delili med seboj, je znal s čudovito spretnostjo tako obrniti, da je bil najboljši del Janezov; in če je on zaslužil kazen, se je takoj ponudil, da bi jo sam prestal mesto njega. Ko se je nekdanj govoralo o tem, kako so si bratje dobri in prijazni med seboj, se je ljubeznivi France pošalil: „Mi trije skupaj bi napravili kaj dobro salato: Janez bi bil jesih, zato ker je tako močan, Ljudovik bi bil sol, ker je tako moder, ubogi France bi bil pa olje, ker mu je toliko za krotkost.“

Posebno ljubezen je razodeval do sorodnikov, sošolcev in znancev. Nekega dne je imel njegov sorodnik Gašpar Saleški biti kaznovan, tepen. Ves preplašen in objokan se vrže učitelju k nogam; France

*) Kako ti je ime? IV. zvezek. V Ljubljani 1898.

to videč, priskoči med učitelja in kaznjenca pa prisrčno prosi, naj njega pretepejo mesto onega. Učitelj ga odganja, France pa ne odjenja od svoje prošnje; slednjič se sprejme njegova prošnja. Gašpar sme iti, nedolžni prestane kazen za njega, ki jo je zaslužil.

Pa ne le do domačih, marveč do vseh ljudi je razodeval ta odlični Marijin služabnik prisrčno ljubezen, celo do sovražnikov. Hudemu nasprotniku je kar naravnost rekel: „Vi me sovražite, jaz pa vas ne; ako mi izderete eno oko, vas bom tem prijazneje pogledal z drugim.“

Previdnosti ni nikoli preveč.

Ej, Marko vam je bil priden in zanesljiv hlapec. Takega pri Borovskih že dolgo niso imeli. Pa kaj bi pravil nadolgo: še nikoli ga niso imeli. Bil je skrban in vesten ne samo do natančnosti, skoro bi rekel: do sitnosti. Vsaj tako se je zdelo Borovskima Bogdanu in Milici.

Kako je pregledal in pretipal Marko vsako stvarco, preden jo je izročil porabi. Vinski sod je moral prestatl marsikatero poizkušnjo, preden je natočil Marko vina vanj. Moral je biti očiščen, da je tekla iz njega voda čista kot srebro; ni ga dejal prej iz rok, dokler ni puhtel iz njega pravi vinski duh. In pa — bognedaj, da bi se bila le kaka kapljica prikazala iz kake špranje. Namakal ga je, da je držal kot meh.

In pri vozu ali pri kočiji, to je bilo ogledovanja, preizkuševanja, preden je zapregel in rekel: „Bog in sveti križ božji! Hi!“ Vse je ogledal: če so v redu kolesa, dobro nasajena in zataknjena, otipal in poizkusil je vse vijake, če dobro drže, če je zavora dovolj močna, če je konjska oprava in verige in verižice dovolj močne.

Da, skrben je bil Marko, in prav je imel. Kolikokrat se radi male nemarnosti in neprevidnosti pripeti velika neprilika ali celo strašna nesreča!

Seveda naša Borovska Bogdan in Milica nista dosti marala te previdnosti. Le urno in naglo — to jima je bilo najbolj všeč.

Konec šole in začetek počitnic je bilo. Hlapec Marko je prišel s kočijo v mesto po njiju. Kako se jima je zahrepenelo po domači hiši, po očetu in materi, po srčnih domačih livadah, po senčnih vrtovih in po gozdičkih. Še preden je Marko upregel iskra vranca, sta že sedela v kočiji in težko čakala trenutka, da se spusti kočija v dir. Toda ta hlapec Marko! Kako je spet ogledoval konje od vseh strani, potem uprego, vso od prvega do zadnjega kosa. Ni bilo kraja in konca. — — No, zdaj bo vendar spravil stvar na konje. Naposled jih pripelje iz hleva in jih upreže.

— No upreženo je, zdaj pa bo vendar enkrat. Še ne? Še enkrat gre v hlev. — — Nerodno je, če se kaj pozabi. Zdaj bi bilo, toda kaj pa kočija? Ali se ni kaj omajalo po poti?

Bogdan in Milica sta že kar ceptala z nogami, toda rešitve le še ni bilo.

„Tè, tè, dobro, da sem zapazil,“ čulo se je izza kočije. Tole bi pa utegnilo škodovati na poti. Kar kovača bo treba.“

Nič niso premogle prošnje otrôk. Kovač je moral priti. Res, da vse skupaj ni trpelo čez pol ure, pa vendar se je malima dvema ta čas zdel cela večnost.

Da so po taki Markovi skrbi srečno dospeli domov, se ni bati. Nagli in nepočakni Bogdan se je pač rad utaknil v vsako reč in je posnemal tudi hlapca v vsem, — samo ne v previdnosti in natančnosti.

Takoj drugi dan mu udari v glavo, da bi tudi on tako vozil, kakor je videl včeraj voziti Marka.

„Milica, dajva se voziti!“

„Kako naj se voziva?“

„Nič ne skrbi, bom že jaz vse uredil.“

Brž sta bila iz vrtné lope na cesti miza in stol.

„Vidiš takole! Na mizi bova sedela, stol nama bo pa konj in podnožje obenem. Še bič in vajeti moram dobiti.“ Dobro je upregel in navezal mladi

voznik. Spravil se je z Milico na „voz“, toda če vse dobro in trdno drži in stoji, tega ni pregledal urni Bogdan.

Modro je držal bič v roki in nategoval vajeti ter vodil konje zdaj sem zdaj tja. Seveda jih je tudi z besedo zdaj bodril in naganjal, zdaj zopet ustavljal in

tolažil. Milica se je le čudila njegovi vozniški izvedenosti in se zadovoljno in brezskrbno smehljala.

„Glej, kako gremo! Dobri konjiči, kako dirjajo! A, zdaj je pa navzdol, jih bo treba ustaviti.“ — —

Krepko je potegnil za vajeti, — stol se je postavil po konci, podnožja je zmanjkalo, — Bogdan in Milica sta zdrknila z mize — — ta se je podala za njima in v hipu ju je udarilo stolovo naslonjalo po čelu, miza pa po hrbtu.

Marko je ravno snažil stezice na vrtu. Smehljaje je opazoval Bogdanovo vožnjo izza grmovja, toda ob polomu je bil ves prestrašen z enim skokom na kraju nesreče. Urno je razvozlal klopčič in rešil otroka iz pasti. Nič ni bilo hudega, samo na čelu so se poznali Bogdanu in Milici nasledki ponesrečene vožnje. Pa še tiste je mrzla voda hitro izbrisala.

Zopet se je nasmehnil Marko in dejal: „Vidiš Bogdan, ko bi bil ti tako skrbno ogledal svoj „voz“, preden si pogнал, kot sem ga jaz včeraj, bi se pa ta nezgoda ne bila pripetila.“

F. G.

Iz zlatih let.

I.

Visoka in košata je bila štula pred Metlovo hišo. Dolge veje je raztezala celo malo po strehi in pod záboj. Mnogi so svetovali gospodarju Metli, naj poseka staro hruško, od katere nima nobene koristi. Ali gospodar si je mislil: „Danes mi res nič ne koristi; Bog ve, kaj bo pa jutri. Hiše so tako blizu druga pri drugi. Če pride požar, bo štula ščitila mojo hišo pred njim. Streha naša je slamnata, hruška pa je vedno sveža in prav bi prišla v takem slučaju.“ Tako je ugibal oče Metla. Mogoče je imel prav.

Pomlad je umirala v naravi. Solnce je pripekalo in vabilo vroče poletje, naj se prikaže in izžene pomlad. Dasi tako lepa in prijetna pomlad, se je morala vendar umakniti s hladno sapico vročemu poletju.

Metlova stara mati so preležali bolni mrzlo zimo in šele na spomlad so se vzdignili iz postelje in šli pogledat pomladansko življenje. Sedaj, ko je nastopilo gorko poletje, je vstalo tudi v Metlovi materi novo življenje.

Presedeli so lepe solnčne dneve z vnukoma pod štulo. — Metla je imel namreč dva otroka, Reziko in Aleška. Rezika je bila nekoliko starejša od Aleška.

Lep poleten dan je bil. Po južini sta odšla Metlova oče in mati na polje. Doma so ostali stara mati in mala dva. Zaprli so vežna vrata za seboj in šli pod štulo. Sedli so vsi trije v travico, ki je komaj poganjala med debelimi koreninami. Mimo hruške je držala ozka pot, zraven poti pa je žuborel potoček. Skeleče koprive, ki so rastle na njegovem bregu, so mu pravile ponoči mične pripovedke. Bezgov grm je širil svoje vejice nad kristalno vodo. Na njegovih listih so se biserno zlatile vodene kapljice.

Alešek je vstal s svojega sedišča pri štuli in je stopil k cvetočim koprivam. Stegnil je z roko po koprivi in jo hotel utrgati. Materino oko ga je opazilo.

„Pusti, Alešek, pusti! Se boš opekkel, potlej te bo pa skelelo. Cmeril se boš. Kopriva peče,“ so ga posvarili stara mati. Odtegnil je Alešek stegneno roko od koprivine in se vrnil k materi pod hruško.

„Ne smeš biti tako drzen! Boš enkrat padel v potok. Sam angel varih te je čuval, da se nisi že onile dan prekucnil noter.“

„Kje je pa moj angel, da ga nisem še nikoli videla,“ se oglasi Rezika in pogleda mater.

„Angelček tvoj hodi zmerom s teboj. On je duh, zato ga ne vidiš. Vsak človek ima svojega angelčka variha, ki hodi ž njim in ga opominja k dobremu. Angel varih hodi ob človekovi desnici, hudobec pa ob levici. Če je otrok priden, se raduje angel varih, angel hudobec se pa kremži in beži. Če je pa otrok poreden, se joka dobri angel, hudobni pa vriska in pleše. Le pridna bodita, da bosta veselila krilatce in jezila grde hudobce.“

Oba sta pokimala z glavo. Obljubila sta, da bosta pridna.

Stara mati so ju nato učili kratko molitvico k angelu varihu. Naročili so jima, da se mu morata vsak večer priporočiti, predno zatisneta oči k počitku.

Mimo treh Metlovih pri štuli so odhajali dečki in deklice v šolo.

Petrovčičevega Tončka je nagovoril Alešek: „Ti moraš iti v šolo, jaz pa se tukajle igram.“ Posmehnil se mu je. Tonček je pa odgovoril: „Drugo leto boš tudi ti moral hoditi, le počakaj.“ In odhitel je.

S štule so padale drobne hrušice. Poznalo se je, da ni dolgo tega, kar so bile še v cvetju. Kmalu je bilo na poti pod štulo polno sadežev. Alešek in Rezika sta jih pobirala in nosila na kup poleg babice. Tu se jima je dozdevalo najbolj varno. Ko sta jih dovolj nabrala, sta spet sedla. Solnčni žarki so zlatili njuna mlada lica. Stara mati so gledali belo nebo, in na od starosti zgubančeno lice jim je pritekla solza veselja.

Rezika je izbirala mlade hrušice in jih primerjala, katera je večja. Eno je prijela, jo ugriznila, toda — skremžila je obrazek v debele gube in kisel „cece“ se je pojavil na njenem jeziku. Pljunila je v stran.

„Nikar ne pokušaj te zelenjadi. Boš zbolela, če boš to žvečila.“

„Saj je tako kislo.“

„Seveda je, zato pa nikar ne jej!“

Alešek se je smejal Reziki in rekel: „Le drži se kislo! Kaj pa grizeš nezrele hruške. He, he.“

Smejali so se nekaj trenutkov vsi trije in odšli potem v hišo. Solnce se je nižalo, njegovi žarki so postajali hladnejši. Slednjič je zašlo za visokimi gorami. Mrak je legel na zemljo. Zvon je odpel slavo nebeški Kraljici. Metlovi so se spravili k počitku in zasnivali sen poletnega dne.

II.

Spet je vstalo drugega dne na vzhodu nebeško solnce. Njegovi otroci, zlati žarki, so posvetili tudi v Metlovo hišo in izvabili otročad iz nje.

Babica in Rezika sta sedli poleg hruške. Alešek je stopil k potoku. Zavihal je tenke hlačice do kolen ter se počasi skobacal v vodo. Prebrodil je potoček.

Na drugi strani si je umil umazane noge, boječ se, da bi ga črni dimnikar ne vzel. Mamica so mu namreč pravili o dimnikarju. Rekli so, da vzame vsakega otroka, ki nima snažnih nog, in ga odnese na svoj dom. Alešek se je posebno bal tega moža. Zato je umil vsako jutro noge v potoku. Obličje in roke pa je bil navajen umiti zjutraj, takoj ko je vstal.

Babica so pravili pod štulco Reziki o sv. Martinu. Povedali so ji zgodbico iz njegovega življenja, kako je dal nekdanj kos svojega plašča ubogemu beraču. In ta berač je bil Kristus, Sin božji.

Rezika je vestno poslušala zgodbico. Usmiljenost sv. Martina ji je segla globoko v mlado dušo.

Ko je Alešek umil noge, začel je lučati kamne po potoku. Štrbunki in punki in poki so doneli po vodi. To je bilo Aleškovo največje veselje.

Postrv je prikukala izpod skale in je švignila pod Aleškovimi nogami.

Fantek je kar obledel in zakričal: „Joj . . .“

Prestrašil se je nemalo te živalce. Mislil je, da je gad.

„Kaj pa je,“ so se oglasili babica. „Vun, pojdi iz vode, vun. Kaj stojiš tako dolgo v nji? Se boš prehladil in namrazil.“ Stopili sta Rezika in mati na breg, prijeli Aleška vsaka za eno roko in ga potegnili na suho.

„Gad je bil v vodi, mati, gad! Dolg rep je imel in izginil je po vodi. Mojih nog se je dotaknil, morda me je pičil.“

Rezika se je zgenila.

„Beži, beži, riba je bila, pa ne gad. Gadov ni v našem potoku,“ so trdili mati.

„Pa je bil gad! Saj je imel oči, in še tako svetlé!“

„Riba ima tudi oči, lej ga fanta. Veliko lepše kot gad.“

Alešek je pritrdil materi, a samprisebi je še vedno trdil, da je bil v potoku gad.

Na drugi strani potoka se je širil Koščev vrt. Zasajen je bil s sadnim drevjem. Razne vrste jablane: gambovci, medniki, ropatelci, rožmarinčki . . . so nedavno izgubili angelskobeke kapice. V drugi gredi so bile uvrščene češplje, slive in hruške raznih plemen.

V kotu vrta je bila lepo razvita kutina še v najlepšem cvetju. Med drevjem je rastla zelena travica, med katero je molela tupatam kaka cvetka. Vse je bilo v najlepšem redu.

Zraven vrta je bil živinski hlev. Hlevna vrata so bila na stežaj odprta.

Tedaj je zamukala liska pred vratmi in je poskočila. Zbežljala je na vrt med drevje in je mulila travo s cveticami.

Babica in vnuka so se prestrašili. Bali so se, da ne bi liska kam ušla.

„K Orehovim pojdi, Rezika,“ so rekli babica. „Orehov oče so gotovo danes doma. Bržkone óblajo v delavnici.“

Ančika je stekla k Orehovim. Povedala je Orehovemu očetu, da se je pri Koščevih odvezala krava in da sedaj ni nikogar, ki bi jo prijel in privezal.

Mojster Oreh je odšel iz delavnice. Na vrtu je prijel kravo in jo je privezal v hlevu. Nato se je povrnil k svojemu delu.

Babica so odšli z vnukoma v hišo.

Bližalo se je poldne.

Vročina je bila vedno večja in neznosnejša.

Na Koščevem vrtu so čivkali vrabci. Med njimi se je oglasil tudi palček z drobnim vik-vik in je odskakljajal.

III.

Po južini so odšli stara mati z vnukoma v *Ruparjev grič*. Med potjo so se razgovarjali o rožah in o lepoti cvetne narave. Mati so pripovedovali, vnuka pa sta poslušala in izpraševala.

Medtem so dospeli na breg prijaznega *Ruparjevega griča*. Tam so trgali cvetice. Mati so pravili malima, kako se imenuje ta cvetica in kako ona, za kaj nam služi ena, za kaj druga.

Spletali so Marijine lasčke v lepe vence in so zbirali bingelčke in zvončice v ljubke šopke.

Alešek je našel med travo zeleno kislico, jo utrgal in jo pojel.

„O, kako je dobra kislica,“ je vzkliknil in se obliznil okrog usten. „Jaz do lanskega leta še poznal

nisem kislice. Lani pa sem videl Pozorovega Stankota, kako jih je slastno žvečil. Pokusil sem tudi jaz, in dobre so se mi zdele. Na Volčnah sem jih zadnjič precej pojedel.“

„Ne jej kislic, da ne boš bolan,“ so se oglasili mati. „Marsikateri otrok je že zbolel, ker je jedel kislice. Pazi se! Le glej, da jih ne boš nikoliveč poskusil.“

„Mati, — pa so tako dobre.“ —

„Ne jej jih, pravim, če hočeš biti zdrav. Ubogaj me, saj veš, da ti želim samo dobro.“

Alešek ni bil nič kaj vesel materinega karanja. Odtegnil se je od njih, smuknil v grm in odrezal drenovo palico. Muzal se je po grmu in brskal z urezano palico po tleh.

Mati in Rezika sta še nabirali cvetice in jih zbiral v šopke.

„Jej, jej! mama, mama, mama! Oh, kako me boli! Uh —“ Alešek je stokal in tožil. Bližal se je babici in vpil: „Trn imam v nogi, babica, trn, trn. O jej, kako me boli — — —“

„Porednež! Zakaj si pa šel iztikat v grmovje. Pri naju bi bil, pa bi ne imel trna v nogi. E, saj pravim: otrok je otrok...“ Babica so bili malo hudi in so kregali Aleška, ki so mu drsele kristalne solze po licih.

„Sem pojdi!“

Približal se je babici.

„Tu sedi v travo in pokaži, kje je trn.“

Alešek je ubogal. Nastavil je nogo babici, ki so mu s šivanko izdrli trn iz nje.

Na drenov grm je priletel črn kos in je veselo zapel, kot bi se norčeval iz Aleškovih solz. Fantek se je ozrl nanj, nato pa gledal črno jato krokarjev, ki so se loviti po nebu.

Trojica je zavila po ozki stezi po hribu navzgor. Sredi gozdiča so sedli pod gostovejno smreko in so se radovali nabranih cvetk.

Babica so učili vnuka pesmico o danici. Malička sta ponavljala za njimi:

Ko dan se zaznava,
danica priplava, —
se sliši zvonjenje
čez hribe, čez plan.

Pesem se je glasila umerjeno skozi smrečje. Ptičke so za hip umolknile po vejah, potlej pa spet nadaljevale svoje.

Med suhimi smrekovimi krži se je zgenila gaščarica in je švignila čez listje v grm. Pod smreko sedeča družba jo je videla.

„Gaščarica je kaj prijazna živalca. Nikomur ne stori nič žalega. Tiho se veseli v zelenem gozdičku svojega življenja in mirno živi solnčne dneve. Ni dolgo tega, ko sem čula da je Čebavsov hlapec ujel mlado gaščarico, ji odsekal rep in jo del v nedrije, da mu je lovila bolhke. To pač ni lepo, da je mučil lepo živalco na tak način.“

Malima se je studilo tako početje. Babica so hoteli razlagati dalje o gaščarici — kar se je nekaj zganelo za njimi.

Izza hoste se je prikazal lovec Peterček. Njegov pes Herkul je izginil po gozdu navzdol za mladim zajcem.

„Dober dan, mati!“

„Bog ga daj, Bog ga daj,“ so odzdravili mati.

„No, ali ste kaj ustrelili?“

„Sedaj grem šele zdoma.“

„A — tako! Sem mislila.“

In Peterček je odšel.

„Čemu pa ima Peterček tisto poleno čez rame,“ vpraša radovedno Alešek.

Mati se posmejejo.

„Tisto ni poleno, tisto je puška, s katero strelja mož zajce in drugo zverino.“

„Hm.“

Rezika je globoko zazdehala. Solnčni žarki so poljubljali njeno lice. Solnce pa se je smejalo na jasnem nebu in se bleščalo.

* * *

Solnce se je nižalo na obloku. Trojica je počasi odhajala proti domu. Rezika in Alešek sta nesla vence Marijinih šmarnic in šopke cvetic ter letela naprej. Mati so pa počasi stopali za njima.

Ker sta bila mala dva hitrih nog, so mati kmalu ostali za njima. Pred Koščevo hišo pa se je zaletel

v nju domači petelin. Zavpila sta in zletela navsomoč, petelin pa za njima.

Pri Koščevih so imeli prodajalnico. Bila je edina v vasi, zato so tudi prodajali najrazličnejše stvari, ki se rabijo pogosto in redko. Vobče je bila Koščeva rodbina v vasi zelo priljubljena.

Koščeva Lenka je ravno nesla v škafo prešičkom popoldansko južino, ko je zagledala objokana otroka, Aleška in Reziko, in jeznega petelina, ki ju je preganjal. Zopodila je petelina, Aleška in Reziko pa je poklicala k sebi. Ko je odpravila prešičke v hlevu, sta šla malička z njo v prodajalnico, kjer sta dobila od Koščevega očeta na Lenkino prošnjo vsak en škrnicelj sladkorčkov.

Babica so stopali mimo Koščeve hiše, ko sta pritekla iz prodajalnice Alešek in Rezika. Pokazala sta jim sladkorčke, bele in pisane. Babica so se jima nasmejali in se zahvalili Lenki za darilo, ki ga je darovala malima.

Lenka pa se je oglasila: „To sta dobila, ker sta včeraj poklicala Oreha, da je privezal našo lisko, ki se je bila odvezala. Kako sta vesela.“

„Otrok je vesel če kaj dobi,“ so rekli babica in odšli z njima domov.

* * *

„Kaj pa je to?“ — „Kje?“ — „Na mizo poglej, Rezika,“ se je oglasil Alešek.

„Hencajte, pa res. Bog ve, kdo je prinesel. — Pogledajte no, mati, kaj je na mizi v ruti!“

Babica so se približali mizi, odvezali ruto in jo raztegnili — — —

Malima so se cedile sline. Usta so se jima raztegnila in smejala sta se tako zadovoljno in veselo, kot bi uživala življenje malih nebes.

Črne borovnice, pomešane z rdečimi jagodami, so ležale v ruti na mizi in vnuka sta jih zobala...

„Kdo je prinesel, Bog ve,“ je vprašala Rezika.

Babica niso hoteli rešiti zastavice, zato so se malo posmehnili in so dejali: „Le jejta jih!“ ...

Vukovoj.

Jerebica in mladiči.

(Basen).

Stara izkušena jerebica je baš izpeljavala svoje drobljance. Na levo je ležal temen gozd, na desno pa golo skalovje . . . Všeč je bilo to sivo skalovje mladičem, in zahotelo se jim je, da jih starka povede tjakaj. Starka pa se je le branila in svarila neubogljivce, češ, da so tam preveč na vidiku orlu . . .

„Predno nas doseže orel, se skrijemo mi že stokrat!“ so završali drobljanci. — „Ne samo orel,“ svarila je starka, „ampak tudi kače preže tam iz zakotij!“ — „Kače so črne, ugledamo jih že od daleč!“ hiteli so svojeglavni mladiči.

Starka se je udala. Tekla je po skalovju, iskaje živeža, krog nje pa drobljanci. Hipoma pa zakriči in preskoči sivega modrasa, ki se je, zvit v klopčič, komaj ločil od skalovja. Modras pa je že dvignil glavo in popadel bližnje drobljanče, ki se je streslo in strepetalo . . .

Prestrašene in razpršene jerebičice je izmodrila še-le smrt sestrice in odslej so radovoljno hitele za starko po varnih krajih.

Zvonimir Masle.

Naš god.

Danes bomo praznovali
naš veseli god,
jedli bomo iz želodov,
iz naprstkov pili med.

Jedli bomo kašo mehko,
mehko kašo, lečo čisto,
pili bomo iz naprstkov
vodo najprej pravzares.
Kašo mehko, lečo čisto
bo nam skuhal kuhar kos,
sladke vode polni sodček

miška pripeljala bo
na vozičku pisanem.
Kdor pa rajši srkal bi
meda sladkega naprstek,
naj pa sam ga kupit
gre k čebelicam.

Oj, praznujmo danes glasno
naš veseli god,
da veselje bo smejalo
nam se kroginkrog!

Jož. Vandot.

Pred preizkušnjo.

*Dijak: Oj, gospod profesor, ali me boste kaj lahko vprašali? — Profesor: O, jaz vas bom prav lahko vprašal; le vi skrbite, da boste tudi odgovarjali tako lahko!

Zastavica.

(Cid Em Nafr.)

Glej, zgodovinska sem oseba,
v molitvi sveti me dobiš; —
če glas pa zadnji izpustiš,
ključavničarju me je treba.

(Odgonetka in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Odgonetka zastavice v št. 6.:

Senca.

Prav so uganili: Repnik Stanko, učenec V. razr. v Ljubljani; Ahačič Kozma, gojenec v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu; Kolarič Fr., Klemenčič Andrej, Saboti Al., Štuhec Matija, Domanjko Al. in Nedeljko Janez, učenci V. razreda pri Sv. Križu pri Liutomeru; Bulovec Ivan, učenec IV. razreda v Radovljici; Tanko Ignacij, učenec v Novem mestu; Kapus Vladivoj, učenec III. razr. v Ljubljani; Kramar Fr. v Matenji pri Igu; Podreberšek Stanko, učenec v Ljubljani; Štelcar Josip, sluga kn.-škof. pisarne v Mariboru; Novak Mici, Štempihar Ivanka, učenki III. razr., Lederhas Danica, učenka II. razr., Orožen Janko in Hrast Janko, učenca III. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Mladič Elza, Leben Franica, Železnikar Mici, Porenta Tončka, učenke I. razreda vnanje meščanske šole pri gg. uršulinkah v Ljubljani; Bezič C., Petek A., Bitenc F., Plemenitaš K., Švajger M., Gašperič M., Macuh M., Supanec M., Schauperl M., Menhart A., Klampfer M., Mlakar M., Kaučič A., Plevčak M., Trstenjak A. E., učenke II. razr. čč. šolskih sester v Mariboru; Josin Marica, učenka na c. kr. vadnici v Ljubljani; Hrepevnik Jožef, Retuznik Albert, Geister Fric, Kuk Mih., Kumer Ter., Kvas Amal, Dobnik Kristina, Višan Julijana, Košir Kat., Pučnik Ter., Keblič Mar., Gorenjak Julijana, učenci in učenke slov. šole v Konjicah; Karlin Pavel, učenec II. razr. na c. kr. vadnici v Ljubljani; Bračko Mar., Seršen Anica, Čagran Mar., Schneider Fanica, Bratuša Eliz., Velnar Vefika, Pihlar Ančka, Sabotin Katika, Seršen Rezika, Repič Pavlika, Ribič Vikica, Herzog Anica, Zacherl Minka in Slavka, učenke Franc-Jozefove deklške šole v Liutomeru; Logar Blaž, Pogačar Jožko, Ponebšek Božidar, Lassbacher Karol, učenci II. razr., Beneš Josip, učenec III. razr., Polanc Fr., učenec IV. razr. v Ljubljani; Jezovšek Anka, učenka V. razreda na Vranskem; Schneider Albert in Viktor, Dereani Dominik in Ropas Milan, učenci v Novem mestu; Groznik Angela, učenka IV. razreda v Vipavi.
